

he **juugust** fautanud, ehk aida **Willemi** põisil fohta ta, gasiannud ja raha wõtnud, aga **Jüri** mõttes teisite, ja ütles trööstiides **Lilisule**: „Kül Jumal edespidi jälle saab, aitama! Meie majapidamine on vast alustusel ja mitmest tehtud tööst saab mõne aasta pärast meile kasu tulema. Minewal juwel ei saanud ma kül täit neljavorra seemet ruki põllult, sest põld oli sõnnikuta wõeral käel haritud ja fülvatud. Tuleb tänawu ilus õitsemicse aeg, siis loodan palju paremat woodu, förs on wäga fena. Aga kui aastalt põldu forrapärast hartin ja kosutan, siis peab se meile künne; ehk kaheteistkümnese wõrd se töö-palgaks andma, kui midagi fogemata äpardust talvel oraksele ehk juwél õitsemicle ei tule. Et oodetud kasu aega mõõda wõiksime fätte jaada, tuleb mul veelgi raha tulutada. Eriteks pean selle eest muretjema, lojukse karja suuremaks kosutada, ma ostan wael ühe lüpsilehma ja paari künniärgi, et rohkem sõnnikut saame. Se wiidaks ilma asjata aega, kui noore loojukse kašwatami, sest vast karjale lisa tuleks.“ „Lehm lähaks kül fordka,“ ütles **Lilju** — „aga mis suuremat hääd ärgadest wõime loota? need ei anna piima, ei wõid ega wasikat ja künni tarbeks on meil hebused. Lehma wõtsaid kašwatades sigineb aega mõõda kari muidugi suuremaks, kui weike koht kannab pidada.“ — „Armas pojje,“ vastas **Jüri** — „se on üks pere mehe, ja ei mite vere nai se tallitus. Sermi Lai ärg põllul kunnab, wõinre hobusid muul lõol tarvitado, ja ärja paari wõin äostas peaaegu sellesama hinhaga ülespidada, mis ilbe hõbuse tõrjuvusandine mak sab, aga kass türge anspavod enam lennukut kui üks ho-

bune ja cepimak põllu põhuga, kus hobune heinu ja kera-teri tarvitab. Wanaks läinud hobusest ei saa wü-maks palju enam kui naha hinda; üks wanaks läinud ärg, talvel tugewa sõogi peale pandud, annab kag mões hinda, ehk wõib ka ärga enda perele lihaks tappa. Mis mind kõigeenamist ärgi östma sunnib, on üks fogemata leitud raha-hauk.“ — „Raha-hauk!“ filjatas naine rõemja sobkumisege. „Ja fest õnne leidust ei ole sa mulle midagi seie saadik rääkinud? Armas **Jüri**, efs sa seda isegi wõi arwata, kuba minu süda sinu õnne üle rõvnestab? Aga teie mehed“ ütles naine pool nutul „ei mäista ial naise südant sügavamalt äratunda! Kui fogemata ärgade östmise jut sul raha-hauku ei oleks meelee tuletanud, mis ehk juba ammugi leidsid, kes teab, mila'al mina waene siis oleks sõnumid saanud!“ — „Waata, armas eideke!“ ütles **Jüri** — „raha ei ole veel minu fotis, waid alles maa sees varjul. Ja kui sa leiduse kohje selgeks fullaks ehk hõbedaks arwad, siis oled sa eksi-teel. Leitud raha-haugust loodan vast aega mõõda hõbedat mojasse signema; sel puhul ei ole aši suurem kui mud a ja kõnts, aga üks esaw põllumees peab neid raharandjaks moondama. Minewal näbalal leidsin al heinamaa sõrvaa, fus üks weike rabadik on ja muud peal ei koht kui soosamblaid, et se koht üks muistene finnikas... ja aega mõõda kuiwaks tahenend wee laigukene on.“ ud. Enam neljojala ügaruselt teiva-ga fisse pistes, leidsin lena musta rat ulda ja kõntska. Kui sellest juba tänawu jõuaksin mõne künne kooriga põllule wedada ja aast-aastalt pikemalt taba hanfu tü-